

HABLAR CON DESCONOCIDOS

Carlos Skliar

Editorial Candaya. Barcelona, 2014

D'entre totes les propostes escrites d'assaig i literatura que ens ha fet arribar Carlos Skliar, "Hablar con desconocidos" és una aturada en el camí per captar el que hi ha amagat sota la monotonia constant del nostre voltant. En un exercici d'honestedat personal, ens permet entrar en una dinàmica particularment intimista i un tant desvergonyida, per oferir-nos sentir les veus ocultes que reboten des dels personatges desconeguts que caminen al nostre costat.

Presentat per l'autor poques setmanes abans del 1r Congrés Internacional d'Orientació per a la Inclusió, a Barcelona, tenim a les mans un exercici audaç que ens fa estar atents a l'íntangible veu del que passa a la vora de cadascú.

El coneixement de l'altre, la descoberta de les persones alienes al nostre entorn, queden destapades a través de la paraula que contenen i dels pensaments que es destil·len en les converses espontànies. Hi som convocats a compartir i a escoltar les idees, les sensacions i les variades expressions de qui veu el món amb uns ulls diferents a la mirada que ens és pròpia.

L'autor es presenta lliure de prejudicis i netament obert a sentir la paraula de la persona anònima, d'aquell ésser que passa pel nostre costat, d'aquell individu que sempre hem ignorat i que, un dia tal vegada per atzar, posa veu i sentit a les seves vivències particulars. No és només trobar les opinions divergents sobre els fets comuns, sinó que es tracta d'aprendre a sentir com ressonen secretament les diferents maneres de viure i d'aprehendre'n la diversa quotidianitat de l'entorn.

De la trobada amb l'altre hi ha un pas infinitèssim a l'encontre amb un mateix. Tot i que al títol hi surt la paraula parlar, el que de debò és resaltable és l'oportunitat que té l'individu de trobar-se a un mateix, a partir de deixar ressonar la veu de l'altre en la pròpia consciència, lliure de prejudicis i condicionants. És una forma ideal per a practicar l'art del saber escoltar i deixar-se impregnar per la vivència de l'altre fins a fer-la pròpia.

La narrativa és descriptivament breu, amb quasi nul·les floritures literàries, i apareix despullada de cap guarniment estilístic. Per bé que alguns relats no superen ni les deu línies, pot succeir que es multipliqui el nostre desig de rellegir-los i fer-los reproduir internament com una melodia rítmica i suggerent. El temps s'atura i no apressa la comprensió de cap fet ni cap angoixa.

En aquesta pràctica de la permeabilitat afectiva i que incita el lector a gaudir-ho, hi ha la sana disposició a fugir de fantasies persecutòries i amenaçadores. I és així com ens acostem a les realitats no percebudes prèviament per la raó i en copsem la seva existència essencial.

I és aquest contacte amb la realitat espontània de l'altre el que manté l'oïda de cadascú viva i desperta. De com la paraula de l'altre dóna forma a remotes vivències d'un mateix, a idees mai formulades, ni tan sols insinuades en el propi pensament. I és així com la vida i el relat de l'altre pren forma en l'observador i li

Nº 43 (2a.època) novembre 2015

URL: www.ambitsaaf.cat

ISSN: 2339-7454

Copyright ©

donen pas a sentir-se part del món aliè, igual que li permeten fer sentir com a pròpia la mirada de l'altre. La nostra.

Jaume Forn